

ஐந்தாம் பத்திரிகைப்பதிப்பு

ஓவ்வொரு கலவியையும் கர்ப்பத்தில் முடித்து, வதவதவெனப் பிள்ளைகளைப் போடவது சாதாரண விஷயமாக இருந்த காலம் ஒன்றிருந்தது. கல்வியும் வலையையும் ப்புகளும் பெருகிய காலத்தில் நாம் இருவர் நமக்கு இருவர் முழக்கம் வெற்றியடந்தது. இப்போது நாம் இருவர் நமக்கு ஒருவர் என்றாகிவிட்டது. எண்ணிக்கை குறையைக் குறையைக் குழந்தைகள் மீ தான் பெற்றோரின் உரிமையும் அதிகாரமும் பயமும் கட்டுக்கடங்காதவையாகப் போய்விட்டன.

பிள்ளைகள் நிறைய இருந்தபோது தாம் செய்ய வேண்டிய வேலைகளைத் தாமதே செய்து அவை தாமதமாகவே வளர்ந்தன. தாமதே அனுமதிக்கப்பட்டதால் அவற்றைக் குப்பொறுப்புகளும் கடமைகளும் கற்பிக்கப்பட்டன. ஆனால், இன்று பத்து மாத கர்ப்ப காலத்துக்குப் பின்னரும் வயிற்றில் சும்பத்தைப் போலவே அங்கே இங்கே அசையாவிடாமல் இருக்கிற பிபிக்கிறோம். தலையை ஒருவரும் கால்களை ஒருவருமாகப் பிடித்து இழுத்து வதைப்பதைத் தான் வளர்ச்சி என நினைத்துக்கொள்கிறோம். இதில் கொடும்பை என்னவென்றால், அதுதான் பாசம், பற்று, அன்பு என்றும் நம்புகிறோம்.

எனக்குக் குழந்தை பிறந்திருந்த சமயத்தில் நடந்த ஒரு சம்பவம் நினைவுக்கு வருகிறது. கவனித்துக்கொள்ளப் பெரியவர்கள் யாரும் இல்லை. குழந்தை தங்கும் நேரம் தவிர்த்து மற்ற நேரமெல்லாம் மாறி மாறித் தங்கி வதைத்துக்கொள்வோம். சில மாதங்கள் கடந்திருந்த போது, இரண்டு நாட்களாக யாரின், மோஷன் போகாமல் குழந்தை அழத்தொடங்கியது. நாங்களும் என்னவெல்லாமோ செய்து பார்த்துவிட்டு மகப்பேறு மற்றும் குழந்தை நல மருத்துவரிடம் அழைத்துப் போனோம். அவர் வயதான ஆண். மகப்பேறு மருத்துவராக ஓர் ஆண் இருப்பதைப் பார்த்து எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.

பிரச்சனையைச் சொன்னபோது, அவர் முன் இருந்த மரடபேளில் குழந்தையைக் கிடத்தச் சொன்னார். எதுவும் பசோமல் குழந்தையைக் கவனியுங்கள் என்றார். ஒரு சில நிமிடங்கள், அங்கே அமத்தி நிலவியது. எங்களக்கு எதுவும் புரியவில்லை. குழந்தை கைகால்களை ஆட்டி ஆட்டி உதக்கத் தொடங்கியது. சற்று நேரத்தில் சிறுநீரும் மலமும் வெளியேறி ஈஈஈ எனச் சிரித்தது. நான் நம்ப முடியாமல் அவரைப் பார்த்தேன். 'எப்போ பாரும் கையிலயே வச்சிருந்தா குழந்தை எப்படி உடலை அசைக்க முடியும். கை காலை நல்லா உதக்கிறதுதான் அதுக்கான விளையாட்டு, வாக்கிங், ஜாக்கிங் எல்லாம். இப்ப இருக்கற அப்பா அம்மாகள் பிள்ளையைக் கீழே இறக்க யோசிக்கிறாங்க. ஃபர் யா விடங்க. கைக் குழந்தைக்கும் தனிமை, சூதந்திரம் எல்லாம் தவேப்படும். உங்களக்குக் கொஞ்சணும்னு தோணுறப்போ மட்டும் கையில் எடுத்துட்டாக் கீழ

துவபைப்து, வீட்டைச் சூத்தமாக வதைத்துக் கொள்வது, சமபைப்து போன்ற அபிப்படை வலைகளாகு நாம் அவர்களபை பழக்கவில்லை. வீட்டு வலைகளாகு கற்பது பணை குழந்தைகளின் சூமையாக இருந்த அவலம் தற்போது மாறிவருகிறது.

இன்றைய இளைஞர்கள் பைப் கசிந்தால் சரிசெய்வது, ட்யூப் லைட்டை மாற்றுவது போன்ற சாதாரணப் பணிகளுக்குக் கூட app-ஐத் திறந்து ஆளதைத் தேடுகின்றனர். அன்றாட வாழ்க்கைக்குத் தேவையப்படும் பிளம்பிங், எலக்ட்ரிக் கல் வலைகளைக் கூட அவர்களாகக் கூட நாம் கற்பிக்கவில்லை. வீட்டில் செய்வதற்கு எந்த வலையையும் இல்லாததால் அவர்கள் பிற்பகல் வரை உறங்குகின்றனர். நள்ளிரவு கடந்தும் செல்ஃபோனில் மிழ்கிக் கிடக்கின்றனர். இதனால், சோம்பேறித் தலையெழையாக இன்றைய இளைஞர்கள் தலையெடுத்துத் தனக் காரணம் நமது செல்லங்கொடுத்துத் தல்தான்.

சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர், என் உறவினர் வீட்டில் சில மாதங்கள் தங்கியிருந்தேன். கல்லூரி படிக்கும் தன் மகனைச் சார் என்றுதான் என் மாமா அழைப்பார். தபதபவென்று வளர்ந்த அந்த இளைஞன் அவன் அறையில் எப்போதும் துங்கிக் கொண்டிருப்பான். எழுந்ததும் செல்ஃபோனில் ஆராயத் தொடங்கிவிடுவான் அல்லது வளையே கிளம்பிப் போய்விடுவான். வீட்டிற்கு விருந்தினர் வந்தால் கூடப் பசுவதில்லை. அப்பா பகை வணைம' என்றால் உடனே கடகைக் கூட்டிப் போய்விடுவார். அவனிடம் ஒரு கிரெட்டி கார்டைக் கொடுத்து வதைத் திருந்தார். வீட்டில் என்ன வலை என்றாலும் அம்மாவோ அப்பாவோதான் செய்ய வேண்டும். ஒரு நாள் மிக்ஸி போடும் போது ஹை வோல்ட்ஜே ஆகி ஃபயிஸ் போய்விட்டது. டம்மென்ற சத்தத்தைக் கேட்டுக் கூட அவன் அறையை விட்டு வளையே வரவில்லை. ஒருமணி நேரம் கழித்து, உள்ளே இருந்து அவனது கரல் மட்டும் வந்தது, அம்மா, ஏ.சி ஓடல். நாள் முழுவதும் அந்த ஆண்டிதான் மாறி மாறி போன் செய்து ஆள்களைக் கூப்பிட்டாக் கொண்டிருந்தார். அந்த இளைஞன் படுத்துத் திடீர் தான். அண்மையில் விசாரித்தபோது தெரிந்தது, அவனுக்கு மணமான சில மாதங்களிலேயே விவாகரத்தாகி அம்மா வீட்டில் இருக்கிறானாம்.

செல்லங்கொடுத்து வளர்க்கப்படுகிறவர்களோடு வாழ்வது மிகவும் கடினம். சோம்பேறித் தனமும், தான் சொல்வதைக் கேட்டு நடக்க வேண்டும் என்ற ஆதிக்க உணர்வும் அவர்களிடம் மலேலோங்கி இருக்கும். இந்தியக் குடும்பங்களில் ஆண் பிள்ளைகள் செல்லத்தால் சீரழிக்கப்பட்டனர். இப்போது பெண் குழந்தைகளுக்கும் அது பரவிவருகிறது. நான் மூன்று ஒரு பத்திரிகையில் பணிபுரிந்த போது, கல்லூரி படிக்கும் மகள்களைக் கொண்ட தந்தை ஒருவர் சக ஊழியராக இருந்தார். மத்த மகளை இன்ஜினீயரிங் சேர்ப்பதற்குப் பட்ட கடனை அவர் அடத்தது முடிக் கூடப் போது திருமணம் செய்துவைக்க வேண்டிய கட்டாயம் வந்துவிட்டது. மகள் பரேல் 30 பவான் நகை சேர்த்து வதைத் திருந்தார். ஆனால், அந்தப் பெண், தனக்கு நேர்ப்பவன் நகை போட வேண்டுமென்று தந்தையிடம் பிமாண்ட் செய்தாள். அதற்காக ஊரில் உள்ள சொத்தை விற்கச் சொல்லி அடம்பிடித்தாள். அதை உன் தங்கைக் காக வதைத் திருக்கிறேன்' என அவர் சொன்ன போது, அவளுக்கு இந்த வீடு இருக்குல்ல' என்றாளாம். எங்கள் பத்தி அவ கொஞ்சம் கூட யோசிக்க மாட்டேங்கிறா' என்று புலம்பினார். கேட்டதையெல்லாம் வாங்கிக் கொடுத்துப் பழக்கப்படுத்தினால், ஒரு கட்டத்தில் பிள்ளைகள் உயிரையும் கேட்பார்கள். கொடுப்பீர்கள்?

---

4 / 5

Written by தமிழ்நாடு

Sunday, 07 January 2018 08:42 -

கூழந்தைகள்மீது பற்றோர் எடுத்துக்கொள்ளும் உரிமையான சலல்லங்கொடுத்தல். பிரதிபலனாகத் தான் என்ன சொன்னாலும் கட்டை நடக்க வேண்டாமென மனளையை கண்டித்துச் செய்யும் சூயநலனே அதில் நிறைந்திருக்கிறது. தானே உலகம் என்று வாழ்ந்தால் போதும் என நினக்கின்றனர். ஆனால், பற்றோரின் காலத்திற்குப் பின்னரும் இந்தப் பரிமியில் கூழந்தை ஒரு தனிமனிதராக, சமீக விலங்காக வாழ்ந்தாக வேண்டும். கைகளிலிருந்து வளையறிக் கல்வி கற்கவும், பொருள் ட்டவும், தனக்கெனத் துணையை அமைத்துக்கொள்ளவும், போகும் இடங்களில் நல்ல மனிதராக அறியப்படவும் வேண்டும். அந்தச் சமீக வாழ்க்கைக்கு வகைமுன்னரே தயார்படுத்துங்கள். நிறைய மனிதர்களிடம் பழகி, கலந்து, வாழும் வாழ்க்கையான ஆரோக்கியமானது. அப்படியான வாழ்க்கைக்கு நல்லொழுக்கமே ஆதாரம். அதைக் கற்பியுங்கள். உங்களின் கண்டிப்புகளும் இல்லங்களும் அதைத் தன்காலில் நிறுத்தப் பழக்கட்டும்!

- எழுத்தாளர் ஜெயராணி